

Recitativ:

Ve městě, které leží nad proudem dravých vod
a kde hlídám nábřeží a starý hrad,
potkal jsem tam, kde končí plot,
zbrojnoše, který pasti klad.

Vím dobře, že kdo zdraví může druhého zmást
a tak jsem v okamžik pravý prostě řekl : dobrý večer!
Jen mrkl na past a nevypadal, že by se lekl.

Líně narovnal hledí a blesk proletěl tmou,
z přilby zdobené mědí, když se zved
zeptal se jen : Půjdeš se mnou ?
Já za ním šel, jak on mě ved.

Z náměstí uhnul stranou a za chvíli jsem zas stál
před domem, který branou hlídal vchod,
plamen svíček, chlad cihel sál,
vlhký kámen pil zvuky bot.

Podle těch světlejch bodů, mě vedl stále dál,
až sešli jsme ze schodů ke sklepením,
tmavou chodbou, blesk tou hrál,
mečů, štítů a brnění.

Jak lano lodě k molu, můj pohled přitáhnul
džbán na dubovém stolu - pod svícnem.
A když jsem jsi k němu nahnul,
smál se na mě, vyprahlým dnem.

Zbrojnoš přistoupil ke mně a svícen ze zdi sňal,
a jeho hranou jemně, jemně o džbán klep,
žhavým proudem vína se vzňal,
vůní léta, naplnil sklep.

Zved jsem kalich ke rtům, hlas jenž mi v uších zněl,
poslal jsem ke všem čertům, nač se bát!
Já netušil, co mi chce říct,
netušil co se může stát!

Ve chvíli když jsem dopil, a pohár na stůl klad
spatřil jsem jak z něj motýl vyletěl,
z kamenejch zdí pláč sazí spad,
a kdosi řekl : máš, co jsi chtěl!

Chodbou podzemní skrýše se rytmus kroků táh,
zmlkal a pak zněl tiše jen můj dech,
polil mě pot, ruku jsem vztáh,
na čele mi zazvonil plech.

Ve městě ze stem věží, nad nímž se tyčí hrad,
postávám u nábřeží, v ruce past.
Kdo pozdraví, tomu já rád,
ukážu jak jí správně klást!